

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **T.D.S.E.D.**
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, Praha 9, 190 00

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2024, č. j. OAM-553/VL-07-K03-OA-2008,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2024, č. j. OAM-553/VL-07-K03-OA-2008, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobkyni podle 17 odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), azyl odnímá a mezinárodní ochrana se jí podle § 12, § 14, § 14a a § 14b téhož zákona neuděluje.
2. Žalobkyni byl azyl udělen na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2008, č. j. OAM-553/VL-07-K04-2008, které nabylo právní moci dne 30. 9. 2008, dle ustanovení §

Shodu s prvopisem potvrzuje J.S.

13 zákona o azylu. Důvodem udělení azylu byla skutečnost, že manželovi žalobkyně byl udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

II. Žalobní body

3. Žalobkyně namítala, že ke zrušení azylu podle § 17 odst. 3 zákona o azylu může dojít pouze za splnění dvou podmínek: 1) zánik důvodu, pro který byl azyl udělen, a 2) absence jiného důvodu zvláštního zřetele hodného pro ponechání. V situaci žalobkyně je nepřipustné, aby žalovaný použil dané ustanovení, neboť nezanikly důvody, pro který jí byl azyl udělen, též měl být shledán jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro ponechání azylu.
4. Žalobkyni byl udělen azyl z důvodu manželství s azylantem. Toto manželství stále trvá, přestože manželé nežijí ve společné domácnosti. Nerozvedli se a ani o rozvodu neuvažují. Mají tři děti, které žijí v České republice. Všechny mají udělené státní občanství České republiky. Nejmladší syn žije ve společné domácnosti s žalobkyní.
5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že jde pouze o formální manželství neplnící všeobecně platnou definici takového svazku, tj. existence osobních (citových) vazeb, případně sdílení společné domácnosti (místa bydliště), jakož i výchovu a výživu dětí. Definice manželství v různých kulturách může být odlišná, a to nejen v účelu a náplni tohoto institutu, ale i v tom, kdo manželství smí uzavírat, a za jakých podmínek. Je to právní a společenská instituce, která lidem uvnitř tohoto svazku ukládá práva a povinnosti, upravuje práva mezi nimi, stejně tak jako mezi jejich dětmi a příbuznými.
6. V české právní úpravě nalezneme definici manželství v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který ve svém § 656 definuje manželství jako: „...trvalý svazek muže a ženy vzniklý způsobem, který stanoví tento zákon. Hlavním účelem manželství je založení rodiny, řádná výchova dětí a vzájemná podpora a pomoc.“ Žalobkyně se domnívá, že žalovaný musí vycházet z právní úpravy daného státu. Pokud jde o trvalost svazku a vznik manželství způsobem, který stanoví zákon, obě tyto podmínky žalobkyně splňuje. Manželství vzniklé ještě na území Kamerunu je ze strany České republiky uznáno za platné a stále trvá, nebylo rozvedeno, přestože manželé žijí odděleně. Společná domácnost či bydlení na společné adrese nejsou definičním znakem manželství dle občanského zákoníku. Dle definice je účelem manželství založení rodiny a řádná výchova dětí, přičemž manželství tento účel splnilo, neboť žalobkyně má s manželem tři děti. Co se týče vzájemné podpory a pomoci, žalobkyně sice s manželem nežije, nicméně se oba dohodli, že se nechtějí rozvádět s ohledem na děti, žijí tedy odděleně, ale nadále jsou v kontaktu spolu i s dětmi. Není možné dojít k závěru, že zanikl důvod, pro který jí byl udělen azyl, neboť její manželství stále trvá, oba manželé žijí v České republice stejně jako jejich dospělé děti i vnoučata, se kterými jsou oba v kontaktu a udržují s nimi blízké vztahy.
7. Žalobkyně se domnívá, že v jejím případě rovněž existují jiné důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 17 odst. 3 zákona o azylu pro ponechání azylu. V České republice žije od roku 2008, žijí zde všechny její děti, které již mají uděleno státní občanství České republiky. Nejmladší syn stále žije s žalobkyní ve společné domácnosti. Nejstarší syn a dcera mají své rodiny a děti. Žalobkyně se tedy během svého pobytu na území České republiky stala i babičkou, všechny vnučky mají české státní občanství. Celá rodina

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

žalobkyně a všechny jí blízké osoby žijí na území České republiky. V zemi původu již žalobkyně nikoho blízkého nemá. Rodiče žalobkyně zemřeli a nikdo další z rodiny v Kamerunu nežije. Děti žalobkyně mají s matkou velmi blízký vztah, starším dětem žalobkyně pomáhá rovněž s péčí o vnoučata. Žalobkyně realizuje v České republice veškerý svůj soukromý a rodinný život, je zde integrovaná, má tu zázemí, rodinu, známé, přátele i práci. Od roku 2015 pracuje v Soukromé mateřské škole – X. Od roku 2020 je zde zaměstnána na plný úvazek a na pracovní poměr na dobu neurčitou. V zemi původu již nemá žádné příbuzné, žádné zázemí. Žalobkyně se nemá kam vrátit.

8. Žalovaný sice konstatuje, že odnětí azylu není automaticky spojeno s nutností opustit území České republiky a nijak žalobkyni nebrání v získání jiného typu pobytového oprávnění. Žalobkyně však fakticky nemá žádnou možnost, jak svou pobytovou situaci na území České republiky řešit. Žalovaný poukazuje na možnost legalizace pobytu na území České republiky, např. z důvodu zde žijících příbuzných, občanů České republiky. Sám žalovaný však opakovaně na mnoha místech napadeného rozhodnutí poukazuje na to, že všechny děti žalobkyně jsou již dospělé, sám si tedy musí být vědom skutečnosti, že získání pobytu na základě sloučení s dětmi není pro žalobkyni reálně možné. Žalobkyně dále splňuje podmínku 5 let pobytu na území, aby mohla žádat o povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců, nicméně není pro ni reálné (s ohledem na skutečnost, že byla držitelkou azylu) získat kamerunský pas, který je jednou z náležitostí pro podání žádosti. Bez platného cestovního dokladu si svůj pobyt nemůže upravit ani žádným jiným způsobem, který předvídá zákon o pobytu cizinců. Odnětí azylu tak pro žalobkyni fakticky znamená nutnost jejího vycestování. Do země svého původu se však žalobkyně obává vrátit, neboť tam nemá žádné zázemí, nikoho blízkého a má odůvodněný strach o svou bezpečnost, neboť politický režim v Kamerunu se nezměnil od doby, kdy zemi musel opustit kvůli obavám z pronásledování její manžel. V případě odnětí azylu žalobkyně nebude moci žádat o udělení státního občanství ani v případě, že se jí podaří složit zkoušku z českého jazyka. O státní občanství totiž může žádat pouze v případě, že na území pobývá na základě trvalého pobytu či azylu. Tvrzení žalovaného, že odnětí azylu není automaticky spojeno s nutností opustit území, neboť žalobkyně může v červnu žádat o státní občanství, opět nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť v případě pravomocného rozhodnutí o odnětí azylu bude žalobkyni vystaven výjezdní příkaz, jehož účelem je vycestovat, a není z něj možné žádat o žádné pobytové oprávnění, ani o státní občanství. Odnětí azylu tedy v případě žalobkyně znamená fakticky nutnost vycestovat do Kamerunu, kde již 16 let nebyla a nemá tam žádné vazby.
9. V napadeném rozhodnutí chybí posouzení dopadu odnětí azylu a následného vycestování na soukromý a rodinný život žalobkyně ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), podle kterého má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Žalovaný pouze konstatuje, že k porušení práv chráněných čl. 8 Úmluvy nedojde, neboť rozhodnutí o odnětí azylu není automaticky spojeno s nutností opustit území České republiky. Takové posouzení možného zásahu do jejích práv chráněných čl. 8 Úmluvy považuje žalobkyně za nedostatečné, neboť fakticky nemá možnost získat oprávnění k pobytu na území České republiky. V České republice žijí všechny tři děti žalobkyně a také její nedávno narozené vnučky. Žalobkyně má s dětmi velmi blízký vztah. Nejmladší syn s ní žije ve společné domácnosti a žalobkyně ho podporuje. Dceři intenzivně pomáhá s péčí o dítě a vytváří dětem zázemí a poskytuje jim podporu, kterou, byť jsou zletilé, stále potřebují.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

10. Postupem žalovaného je dále porušen čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), dle něhož „[p]ři používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.“ Smyslem § 13 zákona o azylu, na jehož základě žalobkyně získala v roce 2008 azyl, je sloučení rodin azylantů, kterým hrozí v zemi původu pronásledování, do bezpečí na území České republiky. Jde zcela proti smyslu tohoto ustanovení následně po uplynutí mnoha let, kdy se tito rodinní příslušníci již integrují v nové zemi, jim azyl odebrat z důvodu, že děti již dosáhly zletilosti, nebo že se manželství po několika desítkách let jeho trvání rozpadlo. Tím by se slučované osoby dostaly do naprosté závislosti na nositelích oprávnění ke sloučení a i po dlouhých letech pobytu na území České republiky žily ve strachu, zda se jejich vztah nerozpadne a ony se nebudou muset vrátit do země původu. Žalobkyně se dostává do absurdní situace, kdy bude oddělena od svých již dospělých dětí, které společně s ní získaly v roce 2008 azyl za účelem sloučení rodiny, a bude muset sama vycestovat zpět do Kamerunu. Bude tak bezprostředně ohrožena pronásledováním z dalšího nového důvodu, když se coby samotná žena ocitne v Kamerunu po 16 letech života v České republice bez jakéhokoli zázemí, neboť celá její rodina žije v České republice. Ze zpráv o zemi původu je patrné, že ženy bez zázemí jsou ve zvýšené míře ohroženy dalšími riziky pronásledování, včetně rizika obchodu s lidmi a rizika nemožnosti se samostatně uživit. Byť ministerstvo obecně naznačuje, že situace navrátilých se osob do Kamerunu je z jeho pohledu uspokojivá, nikde se nevěnuje posouzení, jaká by byla situace žalobkyně coby samotné ženy bez zázemí a bez podpory rodiny.
11. K výkladu porušení čl. 4 odst. 4 Listiny žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 1. 2018, č. j. 51 A 51/2016-66, který se věnoval obdobné situaci v řízení týkajícím se neudělení pobytového oprávnění dle zákona o pobytu cizinců a konstatoval porušení citovaného ustanovení. Žalobkyně v České republice finančně podporuje svého nejmladšího syna, což by ze země původu bylo ztížené, ne-li zcela nemožné.
12. Zatímco zákon o pobytu cizinců do jisté míry pamatuje na situace, kdy by z vůle manžela byla nepřiměřeně tvrdě ohrožena možnost ženy setrvat na území (např. § 46a odst. 3), kdy nedojde ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže je to opodstatněno obzvláště obtížnými okolnostmi, zejména pokud se cizinec stal obětí domácího násilí, zákon o azylu na obdobné situace nepřípustně ohrožující ženy žádným způsobem explicitně nepamatuje. Tím pečlivěji měl správní orgán posoudit existenci důvodu zvláštního zřetele hodného ve smyslu § 17 odst. 3 zákona o azylu. Opačným postupem porušil čl. 8 Úmluvy a také čl. 2, 6 a 9 Úmluvy o odstranění všech forem diskriminace žen. Žalovaný svým postupem de facto trestá žalobkyni za to, že její manžel odešel od rodiny, sama vychovala děti v České republice a díky její výchově a péči se děti úspěšně integrovaly do české společnosti. Žalovaný nezohlednil důvod zvláštního zřetele hodný, na jehož základě by azyl žalobkyni ponechal, a to aby mohla nadále žít se svými dětmi a vnoučaty v České republice.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

13. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v případě žalobkyně zanikly zákonné důvody, pro které jí byl v minulosti azyl za účelem sloučení rodiny původně udělen, a nebyl shledán jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro jeho ponechání.
14. Důvodem udělení mezinárodní ochrany žalobkyni byla skutečnost, že byl jejímu manželovi udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Azyl byl rovněž udělen třem nezletilým dětem žalobkyně, nyní jsou již držitelé českého státního občanství. Žaloba téměř doslova kopíruje vyjádření právní zástupkyně žalobkyně k podkladům rozhodnutí, které správní orgán obdržel dne 7. 12. 2023. K těmto námitkám se žalovaný vyjádřil již v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně sice uvedla, že je stále vdaná za pana F. D., který je poživitelem azylu na území České republiky od roku 2007, ale s manželem minimálně již od roku 2016 nežije. Žalobkyně zároveň upřesnila, že její manžel má již nový vztah s českou ženou. Byť jsou tedy nadále manželé, nesdílejí společnou domácnost a jejich děti jsou již dospělé a všechny získaly občanství. Manžel své již zletilé děti navštěvuje jen občas. Byť tedy lze souhlasit s námitkou, že společné sdílení domácnosti dle občanského zákoníku není znakem manželství, nelze přehlédnout, že je zcela evidentní, že manželství žalobkyně s jejím manželem již minimálně od roku 2016 neplní svůj hlavní účel, kterým je kromě založení rodiny i společná výchova dětí a vzájemná podpora a pomoc manželů navzájem. Původní rodina žalobkyně již de facto zanikla. Žalobkyně aktuálně žije se svým nejmladším, avšak dospělým synem. Dle názoru správního orgánu rovněž žalobkyně samotná měla příležitost za dobu, po kterou jí byl udělen azyl, případně od rozpadu manželství v roce 2016, získat státní občanství České republiky. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu vyplývá, že dne 30. 7. 2008 žalobkyně společně se svými třemi tehdy nezletilými dětmi učinila prohlášení o mezinárodní ochraně. Při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 1. 8. 2008 uvedla, že v Kamerunu žije její matka, tři její bratři a tři sestry. Uvedla, že její otec zemřel před 35 lety. O azyl požádala, neboť přijela za svým manželem, kterému byl v České republice udělen azyl. V rámci pohovoru dne 2. 9. 2008 žalobkyně uvedla, že její profese je zdravotní sestra. Od odchodu z Kamerunu je v kontaktu s matkou a malou sestrou.
16. Rozhodnutím ze dne 24. 9. 2008, č. j. OAM-553/VL-07-K04-2008, které nabylo právní moci dne 30. 9. 2008, žalovaný udělil žalobkyni azyl podle § 13 o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že by vyvíjela v Kamerunu činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný také nedospěl k závěru, že by problémy žalobkyně a případné další obavy byly opodstatněné ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyni byl udělen azyl podle § 13 zákona o azylu, neboť jejímu manželovi byl již v České republice udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
17. Dne 3. 11. 2021 žalovaný požádal Policii České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, o provedení místního šetření a o podání zprávy k rodinným poměrům žalobkyně. Žalovaný žádal o zjištění konkrétní situace žalobkyně, především, zda se skutečně zdržuje na jí uvedené adrese a zda na této adrese sdílí společnou domácnost s manželem.
18. Pobytová kontrola byla provedena dne 9. 11. 2021 v 16:00 hod. Po zazvonění se v domácím telefonu ozval syn žalobkyně (K. F. B. D.) a po malé chvíli sešel ke vstupním

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

dveřím. Na dotaz, kdo je doma, uvedl, že pouze on a jeho sestra. Jeho matka (žalobkyně) ani bratr doma nebyli. Další pobytová kontrola byla provedena dne 10. 11. 2021 v 18:30h, ale byl zastižen doma pouze syn žalobkyně M. L. S. D. Při pobytové kontrole provedené dne 11. 11. 2021 v 18:00 hod byla doma zastižena žalobkyně i její tři děti. Bylo zjištěno, že spolu daný byt obývají od 1. 7. 2015. Nájemní smlouvu mají vždy na jeden rok s možností prodloužení. Na dotaz ohledně otce sdělili, že s nimi nebydlí, a uvedli adresu, na které bydlí manžel žalobkyně. Žalobkyně s manželem kontakt nemá, manžel žalobkyně do bytu nechodí, setkává se s dětmi nejvýš na chodbě domu.

19. Žalobkyně byla dopisem žalobce ze dne 17. 3. 2022, doručeným žalobkyni dne 23. 3. 2022, vyzooměna o zahájení řízení o odnětí azylu dle § 11 odst. 1 a § 17 odst. 3 zákona o azylu.
20. Zástupkyně žalobkyně oznámila žalovanému, že žalobkyně podala dne 17. 8. 2020 žádost o udělení státního občanství České republiky. Dne 1. 4. 2022 jí bylo doručeno rozhodnutí, kterým byla její žádost zamítnuta. Žalobkyně podala proti rozhodnutí o neudělení státního občanství rozklad, který však byl rozhodnutím Ministra vnitra České republiky ze dne 8. 6. 2022, č. j. MV-86516-3/SO-2022, zamítnut. Důvodem neudělení státního občanství žalobkyni bylo neprokázání znalosti českého jazyka. Žalobkyně žádala o prominutí této podmínky z důvodů hodných zvláštního zřetele, avšak tato podmínka jí ze strany správního orgánu prominuta nebyla. Žalobkyně navštěvuje kurzy českého jazyka a intenzivně se připravuje na složení zkoušky z českého jazyka pro účely žádosti o státní občanství. Po úspěšném složení zkoušky z českého jazyka by žalobkyně ráda požádala o udělení státního občanství opakovaně, neboť ostatní podmínky pro jeho udělení splňuje.
21. S žalobkyní byl dne 1. 3. 2023 proveden pohovor za přítomnosti její právní zástupkyně a tlumočnice anglického jazyka. Uvedla, že mluví francouzsky, anglicky a česky. Česky mluví dobře, ale má problém se psaním. Cestovním dokladem Kamerunské republiky nedisponuje. Během svého pobytu v České republice nekontaktovala kamerunskou ambasádu. Je vdaná, žije s dcerou a nejmladším synem v jedné domácnosti. Nejmladší syn žalobkyně studuje, je tedy považován za nezaopatřené dítě. S manželem nežije, jsou však pořád manželé. Rozhodli se, že se nerozvedou, komunikují spolu. Uvedla, že je zdravá a nemá žádné zdravotní problémy. Žalobkyně uvedla, že má strach z návratu do Kamerunu, neboť by si ji vzali hned na letišti. Manžel žalobkyně měl azyl z politických důvodů, a proto se obává. V Kamerunu nemá žádné příbuzné ani majetek. V České republice pracuje již asi 10 let. Je matkou tří dětí, s nimiž žije. Právní zástupkyně žalobkyně uvedla, že žalobkyně nemá žádnou možnost, jak svůj pobyt v České republice řešit, protože k žádosti o trvalý pobyt nemá pas a s ohledem na azyl manžela z politických důvodů jej ani nemůže získat. Žalobkyně s manželem nežije, má jeho příjmení, což by jí mohlo v případě jejího návratu do země původu způsobit potíže. Pokusila se svůj pobyt vyřešit jiným způsobem, tj. žádostí o udělení státního občanství, avšak vzhledem k negativnímu rozhodnutí to není možné.
22. Napadeným rozhodnutím žalovaný odejmul azyl žalobkyni a mezinárodní ochranu podle § 12, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu jí neudělil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

23. Městský soud ve věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobkyně se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřila a žalovaný souhlasil s rozhodnutím ve věci bez jednání. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu: *„Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“*
25. Podle § 17 odst. 3 zákona o azylu: *„Azyl za účelem sloučení rodiny se dále odejme, zanikne-li důvod, pro který byl udělen, a nebude-li shledán jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro jeho ponechání.“*
26. Soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že nebyla splněna alespoň jedna z podmínek pro odejmutí mezinárodní ochrany: 1) zánik důvodu, pro který byl azyl udělen, a 2) absence jiného důvodu zvláštního zřetele hodného pro ponechání.
27. V případě žalobkyně již netrvá důvod, pro který jí byl azyl udělen. V první řadě soud konstatuje, že mezinárodní ochrana se uděluje v případě, že země původu není ochotna či schopna tuto ochranu poskytnout. Jedná se přitom o ochranu, která trvá po nutnou dobu, a přestože se azyl uděluje na dobu neurčitou, lze ochranu odejmout, pokud již nebezpečí pro cizince pominulo. V případě žalobkyně byl přitom azyl udělen z důvodu, že nebezpečí hrozilo jejímu manželovi. Za účelem sloučení rodiny tak byl azyl udělen i manželce, aby mohla celá rodina pobývat společně na území České republiky.
28. Z ustanovení § 13 je přitom zřejmé, že samotná existence manželství s azylantem není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, resp. správní orgán má prostor zohlednit, zda se jedná o manželství, které skutečně naplňuje tento institut, a v případě, že tomu tak není, lze jen těžko shledat, že se jedná o případ hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle tohoto ustanovení. Z vyjádření žalobkyně a ze správního spisu přitom jednoznačně vyplývá, že manžel s žalobkyní nežije ve společné domácnosti minimálně od roku 2016. Rozhodli se, že se nerozvedou, manžel žalobkyně však má nový vztah. Na základě skutečnosti, že žalobkyně a její manžel jsou manželé pouze formálně, lze souhlasit s žalovaným, že se již nejedná o případ hodný zvláštního zřetele, kdy by za účelem sloučení rodiny bylo na místě udělit manželce azylanta ochranu v České republice.
29. Namítá-li žalobkyně, že definice manželství může být odlišná v různých kulturách, soud s tímto názorem souhlasí, má však za to, že otázkou při posouzení důvodů pro ukončení azylu žalobkyně je, zda azyl udělený žalobkyni nadále slouží k účelu sloučení s manželem. V daném případě však nebylo možné shledat, že by azyl za účelem sloučení rodiny měl nadále své opodstatnění, neboť z vyjádření žalobkyně a jejích dětí vyplývá, že žalobkyně má se svým manželem minimální kontakt, nežijí ve společné domácnosti již od roku 2016 a zároveň má její manžel nový vztah. Azyl udělený za účelem sloučení s manželem tak v případě žalobkyně postrádá své opodstatnění. Vzhledem k tomu, že podle § 13 odst. 1 zákona o azylu se azyl za účelem sloučení rodiny udělí v případě hodném zvláštního zřetele, nevychází správní orgán ani při odnětí azylu pouze ze skutečnosti, zda rodinná vazba podle § 13 odst. 2 zákona o azylu nadále trvá, ale neplní-

li azylový účel, kterým je v tomto případě sloučení rodiny, nelze shledat, že by se jednalo o případ hodný zvláštního zřetele pro udělení, či zachování azylu rodinného příslušníka.

30. Cituje-li žalobkyně ve své žalobě definici manželství podle občanského zákoníku, z vyjádření žalobkyně v rámci provedeného pohovoru a ze zjištění žalovaného nelze shledat, že by si žalobkyně a její manžel poskytovali vzájemnou podporu a pomoc v takové míře, která by vyžadovala pobyt žalobkyně na území České republiky.
31. Žalobkyně dále namítala, že v jejím případě rovněž existují jiné důvody hodné zvláštního zřetele pro ponechání azylu. Konkrétně uváděla, že celá její rodina žije v České republice a v zemi původu již nikoho blízkého nemá. V České republice realizuje veškerý svůj soukromý a rodinný život. Je zde integrována, má tu zázemí, rodinu, známé, přátele i práci. Je zde zaměstnána na plný úvazek a na pracovní poměr na dobu neurčitou. V zemi původu již nemá žádné příbuzné. Žalobkyně se tedy nemá kam vrátit. Námitky žalobkyně tedy směřovaly k tomu, že by v případě odejmutí azylu musela z území České republiky vycestovat, přičemž by toto vycestování představovalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně dále namítala, že nemá možnost řešit svou situaci získáním jiného typu pobytového oprávnění. Uvedla, že sloučení s dětmi není reálné, neboť jsou již všechny zletilé. Žalobkyně zároveň splňuje podmínku 5 let pobytu na území, aby mohla žádat o povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně však nedisponuje kamerunským pasem, který je jednou z náležitostí pro podání žádosti. Bez cestovního dokladu si svůj pobyt nemůže upravit žádným jiným způsobem, který předvídá zákon o pobytu cizinců. Odnětí azylu tak pro žalobkyni znamená nutnost jejího vycestování. Kromě nedostatku vazeb v Kamerunu žalobkyně uvedla, že vycestovat nemůže, neboť se obává o svou bezpečnost, neboť politický režim v Kamerunu se nezměnil od doby, kdy zemi musel opustit kvůli obavám z pronásledování její manžel.
32. Soud za účelem posouzení námitky žalobkyně ohledně nutnosti vycestovat a nemožnosti řešit svou pobytovou situaci jiným způsobem požádal žalobkyni o sdělení, zda žádala o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta podle § 53d zákona o azylu. Zároveň byla vyzvána, aby uvedla, co jí brání v získání cizineckého pasu podle § 61 zákona o azylu a následném podání žádosti o trvalý pobyt podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně na dotaz soudu odpověděla, že o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta nežádala, má však rezervovaný termín dne 10. 7. 2024 k podání této žádosti. Důvodem, pro který o přiznání tohoto právního postavení nežádala, byla neschopnost prokázat úhrnný příjem v dostatečné výši, neboť všechny její děti měly hlášené místo trvalého pobytu na společné adrese s žalobkyní, a tudíž byly společně posuzovány osobami pro určení požadované výše úhrnného čistého příjmu. Nyní, když si nejstarší syn žalobkyně našel zaměstnání, dosahují příjmy žalobkyně společně se synem výše, kterou požaduje zákon.
33. K otázce získání cestovního dokladu podle § 61 zákona o azylu žalobkyně uvedla, že je držitelkou tohoto typu cestovního dokladu, jehož platnost je vázána na přiznané postavení azylanta. Tento cestovní doklad je považován za cestovní doklad ve smyslu § 108 zákona o pobytu cizinců, a je tedy možné předložit ho při podání žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Před udělením povolení k trvalému pobytu je však nezbytné, aby se žalobkyně vzdala azylu, tím pozbude platnost i cestovní doklad vydaný podle zákona o azylu. Pokud by tedy žalobkyni byl trvalý pobyt udělen, musela by následně kontaktovat zastupitelský úřad země původu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

s žádostí o vydání kamerunského pasu. Tohoto kroku se žalobkyně s ohledem na politické aktivity manžela obává.

34. Žalovaný ve svém vyjádření k odpovědi žalobkyně uvedl, že před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců se azylant azylu vzdávat nemusí, neboť předpokladem podání žádosti je, že na území pobývá jakožto azylant (§ 69 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Náležitostí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je cestovní doklad, kterým je mimo jiné i cestovní doklad pro azylanty, jehož držitelem je i žalobkyně. V případě, že by žalobkyně povolení k trvalému pobytu získala, nemusí se vzdávat azylu. V roce 2013 došlo ke změně § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tak, že podmínkou převzetí rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu není to, že se zákon o azylu již na žadatele nevztahuje. Teoreticky tedy žalobkyně může mít současně povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců a ponechat si azyl. V případě, že by se azylant z nějakého důvodu azylu chtěl vzdát nebo by mu byl azyl odňat, pak pozbývá platnosti i cestovní doklad pro azylanty (§ 64 písm. b) zákona o azylu]. Posléze žalobkyně jako držitelka povolení k trvalému pobytu může požádat o udělení cizineckého pasu podle § 113 zákona o pobytu cizinců, nicméně je třeba připomenout, že je zapotřebí prokázat, že si nemůže opatřit cestovní doklad země svého původu. K bývalým držitelům doplňkové ochrany nebo azylu je v tomto ohledu vždy postupováno vstřícně.
35. Soud tak neshledal, že by žalobkyně neměla jinou možnost řešení své pobytové situace na území České republiky, neboť měla možnost požádat o udělení povolení k trvalému pobytu. Z ničeho nevyplývá, že by žalobkyně musela mít možnost pobývat na území České republiky na základě uděleného azylu, přestože již nesplňuje podmínky pro jeho udělení. Jako hlavní důvod, pro který žalobkyně namítala nemožnost vycestovat z území České republiky, je skutečnost, že celá její rodina žije na území České republiky, přičemž v Kamerunu již 16 let nebyla a nemá tam žádné vazby. Tato skutečnost však neopodstatňuje zachování azylu žalobkyni, pokud již nesplňuje důvody pro udělení azylu a zároveň má možnost získat jiné oprávnění k pobytu na území.
36. Soud ze sdělení žalovaného ze dne 17. 1. 2024 zjistil, že bylo žádosti žalobkyně o udělení povolení k trvalému pobytu vyhověno. Žalobkyně tedy na území České republiky může ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o udělení povolení k trvalému pobytu pobývat na základě povolení k trvalému pobytu.
37. Žalobkyně ve své žalobě také uvedla, že se návratu do země původu obává také z důvodu obav o svoji bezpečnost, neboť politický režim v Kamerunu se nezměnil od doby, kdy zemi musel opustit její manžel. Žalovaný k těmto obavám žalobkyně uvedl v napadeném rozhodnutí, že nikdy nedošlo k pronásledování žalobkyně ani během jejího pobytu v Kamerunu. Zemi původu opouštěla z důvodu sloučení rodiny s manželem, kterému byl v České republice udělen azyl. Dle žalovaného tedy nelze mít za to, že by kamerunské úřady měly o osobu žalobkyně jakýkoliv zájem po více jak 15 letech mimo zemi původu. Žalovaný uvedl, že žalobkyně nečelila žádným problémům ve své vlasti ani v době, kdy byl její manžel politicky aktivní v politické straně, která byla tehdy, na rozdíl od současnosti, nejsilnější opoziční stranou. Žalovaný tak neshledal pravděpodobným, že by žalobkyně byla po případném návratu v pozornosti kamerunských úřadů, které jí i dětem umožnily bez potíží vycestovat. K tomu žalovaný doplnil, že podle Informace MZV ČR z října 2023 kamerunské státní orgány žádným způsobem nepostihují své občany za to, že se v zahraničí pokusili získat mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

ochranu. Tato zpráva nehovoří ani o jakékoli diskriminaci či znevýhodňování s tím, že pobyt občanů v zahraničí kamerunské úřady nijak nezajímá.

38. Lze přisvědčit žalovanému, že žalobkyně neuvedla žádné obavy před pronásledováním ani v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané v roce 2008. Ve vlastnoručně psaném popisu důvodů podání žádosti ze dne 1. 8. 2008 žalobkyně uvedla, že účelem žádosti je sloučit rodinu. Dále uvedla, že poté, co její manžel odešel z domu, dělala vše pro to, aby měly její děti snesitelné podmínky. Ve své žádosti nevyjádřila žádné skutečnosti, které by svědčily tomu, že ona sama měla obavy z pronásledování z důvodu aktivit manžela. Naopak, ve své žádosti opakovaně uváděla, že ona a děti přijely za manželem, aby byla celá rodina pohromadě. I v rámci pohovoru provedeného dne 2. 9. 2008 žalobkyně jako důvod přicestování uvedla, že přicestovala, aby se setkala se svým manželem. Také uvedla, že jiný důvod pro opuštění Kamerunu neměla. Uvedla, že policie jejího manžela hledala doma dvakrát, předtím, než manžel odjel. Ani z pohovoru provedeného dne 2. 9. 2008 tudíž nevyplynulo, že by státní orgány Kamerunu měly zájem o osobu žalobkyně.
39. Až v rámci pohovoru provedeného dne 1. 3. 2023 žalobkyně uvedla, že se obává návratu do země původu, neboť má strach z vlády, protože manžel zde má azyl z politických důvodů. Má strach, že by si ji vzali hned na letišti. Právní zástupkyně doplnila, že žalobkyně má příjmení svého manžela, což by jí mohlo v případě návratu způsobit potíže. Soud musí uvést, že ze samotného rozhodnutí žalovaného nelze ani zjistit, v jaké politické straně manžel žalobkyně působil, a zda by tedy případně žalobkyně mohla být v případě návratu do země původu v zájmu kamerunských státních orgánů. V této souvislosti je odůvodnění napadeného rozhodnutí na hranici přezkoumatelnosti. Ze zprávy centra pro dokumentaci a výzkum (CEDOCA) ze dne 16. 5. 2022 „Způsob, jakým státní úřady zacházejí s anglicky hovořícími občany vracejícími se do země“ vyplývá, že *„kontroly na letištích jsou stejné pro všechny, s výjimkou osob označených kamerunskými informačními službami za osoby, které podnikaly protistátní politické aktivity, za něž může dojít k uplatnění zvláštních zákonných ustanovení“*. Dále zpráva uvádí, že podle dalšího zdroje se mohou s potížemi ze strany státních orgánů při návratu setkat osoby, které *„dříve podnikaly protistátní politickou činnost nebo osoby, které mají trestní minulost“*. Není důvod obávat se při návratu potíží ze strany státních úřadů, pokud daná osoba nemá žádnou minulost politických opozičních aktivit. Kamerunští občané, kteří se v minulosti věnovali protistátním politickým aktivitám, mohou být při svém návratu do země zatčeni nebo uvězněni. Zpráva dále obsahuje informaci ohledně situace osob, které mají rodinnou či citovou vazbu na osoby aktivně zapojené do podpory separatistického boje v anglofonních oblastech, přičemž dle příslušné nevládní organizace je jim sice věnována zvýšená pozornost, nejsou však kvůli tomu zadržovány. Přestože se sice zřejmě nejedná o výslovně o situaci žalobkyně (nic nenasvědčuje tomu, že by její manžel byl zapojen do separatistického boje), nasvědčuje tato informace tomu, že v Kamerunu není běžnou praxí vyvíjet nátlak proti osobám, které jsou předmětem zájmu, prostřednictvím jejich rodinných příslušníků. Vzhledem k tomu, že zprávy o zemi původu nenasvědčují tomu, že by se v jakémkoli nebezpečí nacházeli rodinní příslušníci politických opozičních aktivistů, přičemž žalobkyně žádným negativním krokům nečelila ani do svého vycestování z Kamerunu v roce 2008, nepovažuje soud za přiměřeně pravděpodobné, že by žalobkyně čelila pronásledování či vážné újmě v případě návratu do země původu z důvodu aktivit svého manžela. S ohledem na zprávy o zemi původu lze mít za to, že by žalobkyně mohla v případě návratu čelit dotazům

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

ohledně manžela, nelze však považovat za přiměřeně pravděpodobné, že by toto dotazování mohlo představovat pronásledování, nebo že by žalobkyni hrozila vážná újma. Nic nenasvědčuje tomu, že by aktuální zájem kamerunských státních orgánů o manžela žalobkyně mohl být tak velký po téměř 20 letech od jeho odjezdu z Kamerunu, že by byla motivace k vyvíjení nátlaku na něj prostřednictvím manželky, s níž již 8 let nežije. Tento závěr podporuje i skutečnost, že žalobkyně nebyla vystavena žádnému tlaku ze strany státních orgánů ani době, kdy byl zájem státních orgánů Kamerunu o manžela žalobce nejvyšší (v období před a po jeho vycestování z Kamerunu). Přestože tedy soud shledal určité nedostatky ve vztahu k posouzení a odůvodnění této části napadeného rozhodnutí, neshledal pochybení v závěru žalovaného, že obavy žalobkyně z návratu do Kamerunu z důvodu aktivit jejího manžela nelze považovat za odůvodněný strach z pronásledování podle § 12 zákona o azylu a zároveň žalobkyni z tohoto důvodu nehrozí ani vážná újma.

40. Soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně ohledně nedostatečného posouzení dopadu odnětí azylu a následného vycestování na soukromý a rodinný život žalobkyně ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Žalobkyně považuje odůvodnění, že rozhodnutí o odnětí azylu není automaticky spojeno s nutností opustit území České republiky, za nesprávné, neboť nemá možnost získat oprávnění k pobytu. Lze souhlasit s žalobkyní, že odůvodnění žalovaného ve vztahu čl. 8 Úmluvy je strohé, neboť pouze vyjmenovává rodinné příslušníky žalobkyně, kteří pobývají na území České republiky, a to bez bližšího hodnocení těchto vztahů a soukromého života žalobkyně ve světle čl. 8 Úmluvy. Za zásadní však soud v této souvislosti považuje skutečnost, že odnětím azylu není žalobkyně nucena vycestovat, neboť jí bylo uděleno povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně zároveň po odnětí azylu může na území pobývat a požádat o vydání cizineckého pasu podle § 113 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Jak uvedl žalovaný, k bývalým držitelům azylu je v tomto ohledu postupováno vstřícně, přičemž v případě žalobkyně je potřeba také přihlídnout k tomu, že na území České republiky nadále pobývá její manžel se stejným příjmením na základě uděleného azylu z důvodu jeho politických aktivit. Podáním žádosti o vydání cestovního dokladu na zastupitelském úřadu Kamerunu by tak státní orgány Kamerunu mohly zjistit místo pobytu manžela žalobkyně, který je azylantem.
41. Soud neshledal, že by žalovaný porušil čl. 4 odst. 4 Listiny. Soud v odnětí azylu cizinci, který již tuto ochranu nepotřebuje, nespátřuje bez dalšího rozpor s uvedeným ustanovením Listiny. V této souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 1. 2018, č. j. 51 A 51/2016-66, soud však neshledal tento rozsudek relevantním pro případ žalobkyně. Krajský soud v daném rozsudku shledal pochybení na straně žalovaného, když požadoval pro udělení povolení k přechodnému pobytu, aby závislost na občanovi Evropské unie nebo jeho rodinném příslušníkovi vznikla již v zemi původu nebo v zemi posledního pobytu, přestože zákon o pobytu cizinců tuto podmínku nestanovil. K čl. 4 odst. 4 Listiny přitom uvedl, že je zřejmé, že by cizinka v případě vycestování již podmínku závislosti splňovala, přičemž by se jednalo o uměle vyvolaný stav. Městský soud však neshledal souvislost mezi případem žalobkyně a případem řešeným krajským soudem v citovaném rozsudku, neboť v případě žalobkyně jde o otázku odnětí azylu z důvodu, že zanikl důvod, pro který jí byl azyl udělen. Žalobkyně zároveň má možnost na území České republiky setrvat i po odnětí azylu.

42. Žalobkyně namítá, že by se v případě rozpadu manželství slučované osoby dostaly do naprosté závislosti na nositelích oprávnění ke sloučení a i po dlouhých letech pobytu na území České republiky žily v strachu, zda se jejich vztah nerozpadne a budou se muset vrátit do země původu. Žalobkyně upozornila, že zákon o pobytu cizinců pamatuje na situace, kdy by z vůle manžela byla nepřiměřeně ohrožena možnost ženy setrvat na území (např. § 46a odst. 3 zákona o pobytu cizinců).
43. Ust. § 46a odst. 3 bylo do zákona o pobytu cizinců doplněno zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Důvodová zpráva k uvedenému ustanovení konstatuje, že se jedná o doplnění transpozice směrnice 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, kdy podle čl. 15 odst. 3 této směrnice mají členské státy stanovit předpisy zajišťující udělení samostatného povolení k pobytu v případě obzvláště obtížných okolností. Podle čl. 15 odst. 3 této směrnice: *„V případě ovdovění, rozvodu, rozluky nebo úmrtí nejbližších příbuzných v přímé vzestupné nebo sestupné linii může být samostatné povolení k pobytu vydáno na základě žádosti, pokud se vyžaduje, osobám, které na území vstoupily z důvodu sloučení rodiny. Členské státy stanoví předpisy zajišťující udělení samostatného povolení k pobytu v případě obzvláště obtížných okolností.“* Důvodová zpráva dále poukazuje na Sdělení Komise Evropskému Parlamentu a Radě – Pokyny pro používání směrnice 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny [KOM(2014) 210 final], dle kterého se takovými okolnostmi rozumí situace vyplývající z rodinné situace nebo z rozpadu rodiny, např. domácí násilí vůči ženám a dětem, některé případy vynucených sňatků, riziko mrzačení ženských pohlavních orgánů či případy, kdy by se dotyčná osoba ocitla v obzvláště obtížné rodinné situaci, pokud by byla nucena vrátit se do své země původu. Je nutno zdůraznit, že § 13 zákona o azylu nepředstavuje transpozici směrnice 2003/86/ES. Azyl za účelem sloučení rodiny byl zaveden již do původního znění zákona o azylu v roce 1999. Dále důvodová zpráva k zákonu č. 57/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů, uvádí: *„Podle názoru předkladatele má být tato směrnice (tj. 2003/86/ES - pozn. soudu) promítnuta do zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (návrh novely tohoto zákona byl předložen vládě 4. listopadu 2004 a tento problém řeší institutem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky).“* Lze tedy konstatovat, že primárním úmyslem zákonodárcem bylo směrnicí 2003/86/ES transponovat do zákona o pobytu cizinců. Zároveň má soud za to, že postup žalovaného, když žalobkyně může na území České republiky pobývat na základě uděleného povolení k trvalému pobytu, není v rozporu s čl. 15 odst. 3 směrnice 2003/86/ES. Směrnice totiž nestanovuje, o jaké samostatné povolení k pobytu se má jednat. Žalobkyně tudíž nemusí disponovat právě azylem.
44. Žalobkyně dále ve své žalobě uvádí, že bude bezprostředně ohrožena pronásledováním z dalšího důvodu, kdy se jako samotná žena ocitne v Kamerunu po 16 letech života v České republice bez jakéhokoli zázemí. Podle žalobkyně ze zpráv o zemi původu je patrné, že ženy bez zázemí jsou ve zvýšené míře ohroženy dalšími riziky pronásledování, včetně rizika obchodu s lidmi a rizika neschopnosti se uživit. Žalobkyně namítá, že se žalovaný dostatečně nezabýval otázkou, jaká by byla v případě návratu situace žalobkyně coby samotné ženy bez zázemí a bez podpory rodiny. Soud se tedy zabýval otázkou, zda

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

žalovaný pochybil, když neshledal, že by žalobkyni hrozilo pronásledování v případě návratu do Kamerunu po 16 letech života na území České republiky. Soud musí konstatovat, že žalobkyně v rámci pohovoru dne 1. 3. 2023 k obavám v případě návratu do vlasti pouze uvedla, že by měla strach z vlády, neboť její manžel měl azyl a obává se, že by si ji vzali hned z letiště. Žalobkyně netvrdila, že by se návratu do země původu obávala z důvodu hrozícího pronásledování, neboť je samotná žena a v Kamerunu nežila již 16 let. Žalobkyně tyto své obavy neuvedla ani ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 6. 12. 2023, ani nenavrhla další doplnění zpráv o zemi původu, které by nasvědčovaly tomu, že by jí jako samotné ženě hrozilo pronásledování v případě návratu do země původu. Žalovaný nepochybil, pokud se touto problematikou nezabýval. Též v řízení o odnětí mezinárodní ochrany je břemeno tvrzení jiných důvodů pro ponechání mezinárodní ochrany (tj. důvodů jiných, než pro které jí byl azyl udělen), pro které se osoba s udělenou mezinárodní ochranou obává návratu do země původu, na této osobě s udělenou mezinárodní ochranou. Soud přitom podle § 32 odst. 9 zákona o azylu zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy. Soud musí konstatovat, že z žaloby není zřejmé, z jakého důvodu tuto obavu neuvedla již v rámci pohovoru v rámci řízení o odnětí azylu. Nejedná se přitom o novou skutečnost, kterou by žalobkyně nemohla uvést již v řízení před žalovaným. Soud zároveň podotýká, že žalobkyně byla v řízení zastoupena právníky organizace, která poskytuje právní poradenství žadatelům o udělení mezinárodní ochrany, nelze tedy mít za to, že nevěděla o tom, že musí uvést veškeré relevantní skutečnosti, pro které se obává návratu do země svého původu. Zároveň informace MZV ČR konstatuje, že neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu se po návratu bez problémů zařadí do běžného života kamerunské společnosti a vede život, který vedl před tím, než ze země odcestoval. Dále zpráva uvádí, že obecně platí, že kamerunský občan, který se vrátil zpět do vlasti z dlouhodobého pobytu v zahraničí, je považován za velmi úspěšného a svých kontaktů v zahraničí se často snaží využít k další výdělečné činnosti. Žalovaný tak na základě této zprávy nemusel pojmout pochybnosti o tom, zda by žalobkyně mohla mít v případě návratu do země původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu pohlaví, pokud žalobkyně zároveň tyto obavy sama netvrdila. Soud tak neshledal pochybení v postupu žalovaného, když tento neshledal, že by žalobkyně splňovala podmínky pro ponechání azylu z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu pohlaví, resp. že se touto problematikou podrobněji nezabýval.

45. Nad rámec uvedeného soud nevylučuje, že by za určitých okolností mohlo být nutné s ohledem na mezinárodní závazky České republiky zabývat se také nyní tvrzenou obavou žalobkyně ohledně jejího návratu do Kamerunu coby samotné ženy. Jelikož však žalobkyně může na území České republiky nadále pobývat na základě povolení k trvalému pobytu, o tuto situaci se nejedná.
46. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. března 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.